

Debreceni Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
Bhar.I.2/2026/20.

A Debreceni Ítéltábla Debrecenben, a 2026. április 16. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A lopás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék mint másodfokú bíróság 2025. október 7. napján kihirdetett 3.Bf.2/2025/14. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűnösségét megállapítja további 1 rendbeli lopás büntetében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés bb) alpont, (3) bekezdés b) pont, ba) alpont – 5. tényállás].

A vádlottal szemben további 120 000 (egyszázhuszezer) Ft összegben is vagyonekobzást rendel el.

Egyéb részekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2026. április 7. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A harmadfokú eljárásban 16 886 (tizenhatezer-nyolcszáznyolcvanhat) Ft – a vádlottat terhelő – bűnügyi költség merült fel.

A vádlott jelenlegi tényleges tartózkodási helye: Vármegye neve Büntetés-végrehajtási Intézet, város neve.

A harmadfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek már nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A T.-i Járásbíróság a 2024. november 11. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 8.B.84/2024/14. számú ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli lopás büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, bb) és bc) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont], társtettesként elkövetett lopás büntetében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont, bb) és bc) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont], lopás büntetében [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont bb) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont] és lopás

véttségében [Btk. 370. § (1), (2) bekezdés b) pont bb) és bf) alpont]. Ezért halmazati büntetésül 1 év 9 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. A büntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Elrendelte az É.-i Járásbíróság „5.Bpk.48/2022/3.” számú határozatában jogerősen kiszabott 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogház fokozatú szabadságvesztés végrehajtását. A vádlottal szemben 363 100 Ft erejéig vagyonek Kobzást alkalmazott. Határozott a lefoglalt bűnjelekről (lefoglalás megszüntetés, iratok melletti kezelés és megsemmisítés), továbbá kötelezte a vádlottat 104 580 Ft bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében. Az ügyészség nem élt jogorvoslattal.

[3] A másodfokon eljáró M.-i Törvényszék a tanácsülésen 2025. október 7. napján meghozott 3.Bf.2/2025/14. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, az 5. tényállásban írt, lopás büntettének értékelt cselekmény tekintetében a határozatot hatályon kívül helyezte és az eljárást megszüntette. A vádlott terhére megállapított további 3 rb. lopás büntetténél a felhívott jogszabályhelyek közül a Btk. 370. § (2) bekezdés b) pontjára utalást mellőzte. A vádlott szabadságvesztés büntetését 1 év 4 hónapra enyhítette. A felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelésével kapcsolatos rendelkezést annyiban pontosította, hogy az É.-i Járásbíróság határozatának száma: 5.Bpk.486/2022/3. A vagyonek Kobzás összegét 243 000 Ft-ban állapította meg. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[4] A másodfokú bíróság kézbesítés útján közölt ítélete ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[5] Egyrészt az ügyészség az eljárás részbeni megszüntetése miatt, további 1 rendbeli lopás büntettében a bűnösség megállapítása (5. tényállás), a büntetés súlyosítása és a vagyonek Kobzás összegének módosítása érdekében terjesztett elő perorvoslatot. Indokai szerint a sértett magánindítványa joghatályos, a törvényi feltételeknek megfelel, ezért a vádlott bűnössége megállapításának van helye a további 1 rendbeli lopás büntettében is, mely a büntetés súlyosítását, valamint a vagyonek Kobzás összegének módosítását is szükségessé teszi (vármegye neve Vármegyei Főügyészség Bf.1994/2024/9.).

[6] Másfelől a vádlott jelentett be a büntetés enyhítése érdekében másodfellebbezést, de azt a határozat tudomásulvételét követően terjesztette elő, így jogorvoslatát a másodfokú bíróság véglegesen elutasította.

[7] A D.-i Fellebbviteli Főügyészség a Bf.435/2025/2. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést és indokait fenntartva a tényállásnak a magánindítvány előterjesztésére kiterjedő kiegészítése mellett a másodfokú ítélet megváltoztatását indítványozta a vádhatósági perorvoslat szerint.

[8] A harmadfokú bíróság az ügyészség másodfellebbezését a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 620. § (1) bekezdés 2. fordulata alapján, utalva a Be. 621. § (2) bekezdésére is – az ügyészségi indítványnak megfelelően, mivel a vádlott terhére fellebbezést jelentettek be – nyilvános ülésen bírálta el.

[9] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartva nyilatkozott, a védő a vád által sérelmezett másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A vádlott az eljárási cselekményen már nem szólalt fel.

[10] Az ügyészség fellebbezése részben, az eljárás részleges megszüntetése kapcsán alapos.

[11] Az ítéltáblának elsőként abban kellett állást foglalnia, hogy megnyílt-e a harmadfokú felülbírálat lehetősége vagy sem. A másodperorvoslat előterjesztésének és ezáltal a harmadfokú eljárás megnyílásának feltétele a Be. 615. § (1) bekezdése szerint az ellentétes döntés a bűnösség kérdésében, mely eljárásjogi helyzet adott a Be.615. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulója értelmében, mert a másodfokú bíróság az elsőfokon elítélés alapját képező egyik bűncselekmény (1 rendbeli lopás büntette) vonatkozásában az eljárást megszüntette, ezzel érdemben szűkítve a bűnösség körét. E döntés (az egész ítéletre nézve részlegesen) ellentétesnek minősül, így joghatályos másodfellebbezéssel támadható.

[12] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpont alapján felülbírálta a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, és azon rendelkezését, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntésével összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint a b) pont értelmében az elsőfokú és másodfokú eljárást arra tekintet nélkül, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Emellett a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból revízió alá estek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések. Ugyanakkor a felülbírálatot meghatározta, hogy az elsőfokú ítélet ellen a Be. 583. § (3) bekezdés értelmében kizárólag a büntetéskiszabást sérelmező védelmi fellebbezés bejelentésére került sor, a másodfokú bíróság pedig a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott felülbírálatot végzett, melynek a Be. 590. § (5) bekezdése szerinti kiterjesztése során érintette a bűnösség kérdését az 5. tényállási pontot érintően. Ilyen eljárásjogi helyzetben a harmadfokú bíróság felülbírálata is korlátozott, azaz: az ítéltábla az ellentétes döntéssel érintett tényállás megalapozottságát nem vizsgálhatta (a tényálláshoz kötöttség adott), kizárólag a Be. 615. § (3) bekezdés a) és b) pontjában szabályozottaknak is megfelelően a Be. 590. § (5) bekezdésben meghatározott revízióval élhetett, így értelemszerűen a fellebbezéssel nem érintett cselekményeknél, de a támadott résznél sem érvénysülhetett a ténybeli revízió, melyet egyébként a harmadfokú bíróság területén működő ügyészség is jelzett a magánindítvány leírásával összefüggő tények tekintetében.

[13] Az ítéltábla a felülbírálat során az elsőfokú és a másodfokú eljárásban nem észlelt olyan – a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti – eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárja.

[14] Az ellentétes döntéssel érintett 5. tényállásban szabályozott lopás büntette kapcsán a másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy büntethetőségi akadály áll fenn, mert nincs joghatályos magánindítvány, ezért az eljárás megszüntetésének van helye.

[15] Ez az álláspont azonban téves, mert miként a másodfokú és a harmadfokú ügyészség is helyes indokolással hivatkozott rá, az anyagi jogi feltételek mellett a perjogi feltétel is adott, a sértett tanúvallomásában megjelenő felelősségre vonási szándékot kifejező nyilatkozatát ugyanis joghatályos magánindítványnak kell tekinteni.

[16] Az elsőfokú és a másodfokú bíróság is helyesen állapította meg, hogy az 5. tényállásban írt lopás büntettének elkövetője csak magánindítványra büntethető (Btk.382. §). sértett5 sértett ugyanis a vádlott hozzátartozója, anyai ágon testvére, így a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pontja értelmében a hozzátartozói viszony fennáll.

[17] A törvényszék úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési eljárást megelőző szakaszban (nyomozás, vádemelés, elsőfokú eljárás) nem lett tisztázva megfelelően a sértettel, hogy kívánja-e testvére felelősségre vonását, azaz a büntethetőség eljárásjogi feltétele megvalósult-e. Erre hivatkozva a Be. 378. § (4) bekezdés alkalmazásával megkísérelte a sértett megkeresésével a magánindítvány beszerzését. Megkeresésére azonban a sértett nem válaszolt, így indokai szerint az eljárás megszüntetésének van helye a büntethetőségi akadály miatt.

[18] Az kétségtelen, hogy az elsőfokú ítélet 5. szám alatt jelzett történeti tényállása és az ítélet más részei sem rögzítik azon tényeket, melyek alapján eldönthető a kérdés, azaz, hogy a sértett előterjesztette-e joghatályosan a magánindítványát. Megjegyzendő e részben, hogy azt a vád sem tartalmazta, holott már a vádemeléskor ennek feltüntetése szükséges lett volna. E hiányosság azonban sem ténybeli, sem eljárásjogi alapon nem jelenti azt a felülbírált ügyben, hogy nem terjesztett elő a sértett magánindítványt az elkövetővel szemben, és azt sem, hogy az egyébként a korlátozott és a történeti tényeket nem érintő revízió során a felülbírált ítélet (ítéletek) hiányossága ne lenne pótolható.

[19] A magánindítvány előterjesztését érintő tények (a feljelentés, vagy jognyilatkozat megtételének ideje, módja, az elkövetőről való tudomásszerzés, a felelősségre vonási szándék) ugyanis nem képezi a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt azon tényeket, melyek a Be. 591. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján a másodfokú és a harmadfokú eljárásban nem vizsgálhatók, ahol a tényálláshoz kötöttség valóban beáll és csak a kijavítás keretei között történhet módosítás.

[20] A magánindítvány előterjesztése tehát a ténybeli felülbírálattal nem járó korlátozott revízió során is rögzíthető a másodfokú ítéletben, ha azt elmulasztotta az elsőfokú bíróság, vagy a harmadfokú eljárásban, ha arra nem tért ki sem az elsőfokú, sem a másodfokú ítélet, vagy azt téves jogkövetkeztetéssel hívta fel.

[21] Az ítéltábla ezért az iratok tartalma alapján megállapítja, hogy sértett⁵ a sérelmére 2024. március 8-án este 20 óra és március 9-e reggel 8 óra között H.-n, a utca neve u. házszám szám alatti ingatlanon elkövetett lopás bűntette miatt joghatályos magánindítványt terjesztett elő 2024. március 9-én a 12 óra 48 perctől foganatosított tanúkihallgatásán a T.-i benyújtó M.-i Rendőrőrsén a 05050/213-1/2024.bü. számú ügyben. E körben hangsúlyozza, hogy ez nem a tényállás Be. 619. § (3) bekezdésben szabályozott kiegészítése, hanem az érintett cselekmény kapcsán a büntethetőségi feltétel feltüntetése, melyre a harmadfokú bíróság jogosult, sőt kötelezettsége is a törvényes döntés meghozatala érdekében. E részben utal még arra, hogy a tényállástól elkülönült ítéleti részben is elfogadható a magánindítványt érintő tények ítéletbe foglalása, hiszen a már hivatkozottak szerint az nem a tényállás része, hanem olyan eljárásjogi tény, melyet a határozatnak tartalmaznia kell, az viszont nem előírás, hogy szerkezetileg a tényállás részeként.

[22] A sértett a Be. 378. § (1) bekezdése szerint, a (2) bekezdésben előírt tartalommal és a (3) bekezdésben megkívánt törvényi határidőben terjesztette elő a magánindítványt, melyre a másodfokú ügyészség részletesen és helyesen hivatkozott. A 2024. március 9-i tanúkihallgatás adataiból ugyanis kétségtelenül megállapítható, hogy sértett⁵ vallomásaiban az ellene portáján elkövetett vagyron elleni bűncselekmény (lopás) miatt a törvényes határidőben, a jogaira és kötelezettségeire történt figyelmeztetést követően határozottan kérte az elkövető felelősségre vonását, mely nyilatkozatból az is kitűnik, hogy testvérét, a vádlottat gyanúsítja, azaz őt tartja az elkövetőnek. Ebben ugyan teljesességgel nem volt biztos, de az nem is feltétel, a lényeg az, hogy hozzátartozóját jelölte meg lehetséges elkövetőként és határozottan kérte az eljárás megindítását. Erre utal, hogy mentességi jogával sem kívánt élni (elektronikus nyomozási irat 8.3.8.). A másodfokú bíróság e részt érintő indokolása részben eltér az értékelhető okiratok tartalmától, másrészt helytelen jogi következtetést tartalmaz. A harmadfokú bíróság a magánindítvány joghatálya kapcsán álláspontja megerősítésére felhívja a BH2024. 286. számon közzétett és a Kúria Bfv.III.1184/2020/6. számú precedensképes határozatokat, melyek mind a tényállástani kérdésben, mind a magánindítvány tartalmi-alaki oldaláról azt igazolja, hogy az ügyészségi fellebbezés alapos.

[23] A magánindítvány hiánya tehát nem állapítható meg, melynek következménye, hogy a harmadfokú bíróságnak a vádlott bűnösségét az 5. tényállásban írt vagyron elleni bűncselekményben is meg kellett állapítani, mely cselekmény a Btk. 370. § (1) bekezdés, (2)

bekezdés bb) alpont, (3) bekezdés b) pont, ba) alpont szerint minősül az irányadó tényállás alapján kisebb értékre, üzletszerűen elkövetett lopás büntetettének. Az elkövetés során a melléképület ajtajának rendeltetésellenes leemelése ugyan felveti a dolog elleni erőszakkal elkövetés lehetőségét is [Btk. 370. § (2) bekezdés bc) alpont], azonban állagsérelem nem történt, és sem a vád, sem az ítélet történeti tényállása nem rögzítette olyan részletességgel e körben a tényeket, mely alapján újabb minősítő körülmény megállapítása lett volna indokolt a harmadfokú eljárásban.

[24] A felülbírálat kiterjesztése [Be. 590. § (5) bekezdése] alapján megállapítható volt, hogy a bűnösség megállapítása törvényes a másodfellebbezéssel külön nem érintett többi tényállás tekintetében, e részekben (1-4. tényállás) a másodfokú bíróság által megállapított bűnösség és a konkrét minősítés, és annak törvényhelyei megfelelnek az anyagi jognak.

[25] A másodfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó szempontokat megfelelően értékelte és a harmadfokú bíróság álláspontja szerint a bűnösség körének bővülése ellenére a valóban kedvezőtlen előéletű vádlottal szemben elegendő, de egyben szükséges az 1 év 4 hónap, börtön fokozatú szabadságvesztés és az ahhoz igazodó 2 év közügyektől eltiltás. Lényeges súlyosítás, figyelemmel arra a tényre is, hogy az elsőfokú ügyészség nem fellebbezett az 1 év 9 hónap tartam miatt, nem indokolt. Ezen okok miatt a súlyosítást célzó részében a másodfokú ügyészségi fellebbezés nem volt eredményes. A jelzett büntetés tetтарыos és alkalmas a büntetési célok elérésére.

[26] A másodfokú ítélet egyéb, az elsőfokú ítéletet helybenhagyó, illetve pontosító, korrigáló rendelkezései döntően szintén törvényesek.

[27] Az 5. tényállás tekintetében a bűnösség kimondása folytán a vagyonelkobzás összegét azonban az elkövetési értéknek megfelelően a vádlott terhére módosítani kellett, melyet a harmadfokú bíróság az ügyészségi indítványnak megfelelően elvégzett.

[28] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdés alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg a törvényes rendelkezéseit a Be. 623. § alkalmazásával helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[29] A harmadfokú eljárásban az előzetes fogvatartás beszámítására a Btk. 99. § (1), (2) bekezdése alapján került sor.

[30] Az ítéltábla a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült és a bűnösnek kimondott vádlottat terhelő bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

[31] A vádlott megváltozott tényleges tartózkodási helyének feltüntetése a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontján alapszik.

[32] A harmadfokú bíróság határozata ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdéseire és az egyébként is kivételes kétfokú jogorvoslati rendszer alapszabályaira tekintettel további fellebbezésnek már nincs helye.

Debrecen, 2026. április 16.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó József s.k. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.2/2025/14. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bhar.I.2/2026/20. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debreceni Ítéltábla
1.Bhar.2/2026/20/II

6

Debrecen, 2026. április 16.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke